

Три писма из Бање Луке

Милан Ћосић

ДРАГИ НАШИ

Сањам,
долази драго Сунце.
Поглед на мили крај
коначно открива призор.
О, толико лепоте од Бога!
О, толико грехоте од људи!
Коначно свиће
и откри Сунце све тајне под небом.
Видим... виде... не мрда...
Онако у сну стегну ме онај недрж,
поскочио бих и гракнуо,
ал' неће, сан не да.
Све гледам не би ли дунуо,
с југа ил' севера, свеједно,
само да крене,
не мари на коју страну.
Не дува, ал' видим одозго
нешто се облаци узнемирили,
биће нешто, небо не трпи уцене.
И таман се заука,
кад, нећеш, буди се мајчин сине,
превише ми тај сан зноја истисну
те се у зноју пробудих.
И устах, већ,
долази драго Сунце.

СРДАЧАН ПОЗДРАВ

Нема рата, нема ни хајдука,
нит' хероја, нити правих мука.
Нема рата, нема правих суза,
само шмокљи и грдних угурсуза.

Тамо неки песник слави инклузије,
место да велича красне дивизије.
Уместо да пева кол'ка нам је слава
он се овде игра с истином о нама.

П.С.

Где се не зна,
ту се лакше грешу.
Незнање не ослобађа кривице.
Где се не сме,
ту се више теши.
Бесхрабност се не правда згрешењем.
Где се плаши,
ту се мање смеши.
Силу не оправдава тиштење.
Где се стоји,
ту се лакше руши.
Време никад не кочи сазревање.